

„Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda (Isus) dva brata, Šimuna zvanog Petar, i brata mu Andriju gdje bacaju mreže u more, i bijahu ribari. I kaže im: „Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!“ Oni brže bolje ostave mreže i pođu za njim.

Pošav odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brže bolje ostave lađu i oca te pođu za njim.“

Evo me!

U jednom blagoslovljenom trenutku pošli smo za tobom.

U dubinama svojih bića iskusili smo se pozvanima i naš je odziv bio razumljiv kao ushit zbog nađenog sklada, kao spokoj koji obodri čovjeka kada iz spleta nepoznatih putova izađe na put na kojem se prepozna udomljen.

Prepoznali smo jedini mogući oblik života koji nam je odsada živjeti.

Postali smo odgovorni za jednom spremno i bezazleno izrečeno: evo me.

Ta riječ postala je mjera naših života, naših osobnosti.

Ma kakav put bio pred nama, svakim svojim korakom iznova u njega utiskujemo tu riječ: evo me.

Ta riječ postala je mjera naših života, naših osobnosti.

Ma kakav put bio pred nama, svakim svojim korakom iznova u njega utiskujemo tu riječ: evo me.

Evo me i kada sam vedar i prihvaćen, i kada sam umoran i slab, i kada pitam s kim i zbog čega.

Evo me da budem čovjek mira.

Da budem njegov glasnik, mironosac i mirotvorac.

Da se mir utjelovi u meni i da ga svojim bićem utjelovljujem u prostoru u kojem živim.

Živ sam samo toliko koliko mira unosim u ove dane, u dane i duše svoje braće.

Samo toliko sam tvoj.

Uskratim li ikome mir, povrijedim li ga, rađam sablazan koja rastače nevino povjerenje, krši svjetiljku koju si u meni, među nama užgao, srođenost u istome imenu okupljenih.

Očuvaj me od nemira svijeta.

No, još više, poštedi svijet od nemira u meni.

Poštedi moju braću.

Zakrili njihove povjerljive poglede.

Poštedi i mene od svakog nemira što prostruji kroz mene.
Podrži svu krhkost našega disanja, naših dodira.

Učini me odgovornim za mir u svijetu.
Ponajprije za mir u braći.
Potakni me da se za njega većma, svim mirom koji si mi darovao, zauzimam.
Da ustrajem u njemu.

Mir u srcu mogega brata odraz je mogeg života.
Mogega bića.
Zbog tebe, zbog ljubavi kojom nas prožimaš, zbog istine kojom nas upućuješ,
koju nam povjeravaš, stalo mi je da taj odraz bude postojano lijep.
Da se mogneš prepoznati u našim susretima.
Da te svijet i po nama mogne prepoznati.

(Stjepan Lice)

Odziv moje krhkosti

„Gospodine Isuse Kriste, sa poniznošću govorim:
Tebi je tvoj Otac zapovjedio da me spasiš.
Molim te, izvrši tu zapovijed Očevu
i ne dopusti da se proigram!“
Fra Bonaventura Duda

Gospodine, ti si me blagoslovio životom – i svojim i mojim.
Ti znaš da živim od blagoslova tvoje ljubavi.
Stalo mi je do toga da ti život, kojega si mi darova i povjerio, vratim dobro utrošen.
Stalo mi je do toga i ne samo zbog sebe.
Stalo mi je do toga zbog tolikih dragih imena,
zbog ove katkada tople, a katkada studene zemlje.
Stalo mi je do toga da moji dani što više obiluju zahtjevnošću, nježnošću i vedrinom,
da su što slobodniji od svake grubosti, napose od svake ravnodušnosti.
Stalo mi je do toga zbog tebe.
Ti znaš da sam te svojim životom htio uvećati, a ne umanjiti,
u sebi i pred licem svih onih s kojima mi je bilo dano dijeliti tvoje ime.

Ti si unaprijed, i prije nego li sam rođen, spasio, otkupio sav moj hod.
No, molim te, budi sa mnom u svakom mojem koraku, u svakoj mojoj riječi,
u svemu što jesam, u svemu što se ne odlučim ili zaboravim biti.
Budi sa mnom u svakom susretu koji za mene odabereš, koji mi povjeriš.
Stalo mi je do tvoje prisutnosti, do tvoje prisnosti.
U svemu.
Traži od mene što hoćeš, sve što jesam, i više od toga ako je po tvojoj volji.
Meni je život odzivati se, svom svojom slabošću i raspoloživošću, tvojoj ljubavi.

Hvala ti što si se prignuo k mojoj k mojoj krhkosti.
Hvala ti što si pridignuo k sebi moju djelomičnost.
Hvala ti što na tezulji svoje ljubavi uz moj život uvijek prilažeš svoje ime.
Hvala ti što si meni neznatnome već za života dao susretati tebe.
Hvala ti što jesi!

(Stjepan Lice)

Franjo je uvijek suvremen

Jednoga se trena, u proljeće, trs vinove loze, naizgled mrtav i osušen, počeo micati i ovijati zelenilom i cvatom i lišćem. Do jeseni na cvjetnim peteljka bili su bujni grozdovi sa sočnim bobama grožđa, slatkog za jelo i dobrog za vino.

Nije mrtvo sve ono što se čini mrtvim. Čak i kamenje raste, a stara vina dozrijevaju i cvjetaju.

Vinu je sličan život onih negdašnjih Božjih ljudi koji su svojim suvremenincima prenosili nedokučive tragove tajne koja živi u ljudskom biću. Iako dolaze iz nezapamćenih vremena, oni se zadržavaju u svijesti ljudi i u osjećaju zahvalnosti.

Prije više od 800 godina rodio se Franjo Asiški. On je kao skupocjeno, rijetko vino. Ustrajno zori i donosi bogati plod u kulturi, u Crkvi i u franjevačkim obiteljima. S Franjom se proljeće Isusa Krista ponovno vratilo u svijet.

Svako vrijeme ima svoja ozbiljna pitanja na koje ne zna pronaći odgovora. I naše vrijeme ima neizmjereno mnogo pitanja na koja ne znamo odgovora. Izdvojit ćemo pet pitanja, važnih za naše vrijeme i postaviti ih svetom Franji, da bi nam odgovorio što misli o njima. Franjini odgovori nisu srednjovjekovni, nego suvremeni, današnji. Kad god sveci u nasljedovanju Isusa Krista idu do korijena ljudske egzistencije, iskazuje se trajna suvremenost Evanđelja. Oni lome uskost

svoga vremena i postaju suvremenici svake epohe i svakoga čovjeka koji traži svoju zvijezdu. U tom trenutku oni nisu ni stari ni moderni nego, jednostavno, uvijek aktualni.

1. U prvom se pitanju radi o problematici sustava u kojemu živimo, o krizi u oblicima akumulacije i u sustavu koji prenaplašava razum. Franjo nas upućuje na druga strukturna načela koja se temelje n srcu, na nježnosti i na skladu s prirodom.
2. Drugo se pitanje odnosi na moderno društvo, raspuknuto od vrha do dna – podjelom na siromašne i bogate. Na jednoj strani obilje, na drugoj oskudica. Tako dolazi do nepravde u svjetskim razmjerima. Franjo, siromašak, živio je korjenito razbaštinjenje samoga sebe, kao solidarnost sa siromašnima i sa siromašnim Kristom. Život nema svoj smisao u stvaranju bogatstva nego bratstva, ne u posjedovanju nego u solidarnosti i suosjećanju sa svim stvorenim bićima.
3. Treće je pitanje – pitanje sveukupnog oslobođanja. Svi su sustavi i sva su društva obilježeni čežnjom potlačenih za oslobođenjem. Franjo nas susreće kao jedan od najslobodnijih svetaca u povijesti kršćanstva, kao nositelj slobode koju nam donosi evanđelje Isusa Krista – Osloboditelja. Franjo, zvan i brat, oslobađa svojom dobrotom i povjerenjem koje on ubrizgava u skrivene energije svjetla, položene u svako srce, sposobne da se odupru tami grijeha i tlačenja.
4. N četvrtom mjestu okrenimo se prema stalnom nastajanju Crkve. Crkva nije samo dvotisućljetna institucija koja počiva na događaju svoga osnivanja u Kristu, Duhu, apostolima i prorocima. Ona je, prije svega, događanje vjere i ona nastaje kao odgovor na Riječ koja se čuje i prakticira na širokom prostoru svijeta a ne samo u zatvorenoj unutrašnjosti crkava i samostana. Franjo je za Crkvu stvorio izraz puk koji iskazuje njezinu povezanost s narodom. Tajna se Crkve konkretizira u malim zajednicama braće i sestara, povezanim s narodom i s najsiromašnijim u narodu Božjemu.
5. Petim pitanjem otvaramo problem integracije zla u život čovjeka. Naš je životni put velika drama. Uspon postoji samo kao proces oslobođenja od mnogih okova, svetost uvijek izrasta iz teških sukoba i do kraja našega života ići će grijeh i milost zajedno. U osvajanju svoga srca Franjo je išao vlastitim putom. Velikom jednostavnošću i poniznošću krčio je put prema Bogu kroz tamne strane svoga života. Zato on ne pjeva samo o životu i ljubavi nego i o bolesti i smrti. Sve ovo pripada zajedno, kao braća i sestre, velikoj Božjoj obitelji.